

SIIVOUSTA JA SYDÄMÄN ASIOITA

*Ilanna
Velling*

BAZAR

HANNA VELLING

SIIVOUSTA JA
SYDÄMEN ASIOITA

BAZAR

Sitaatit s. 125 ja 126 kappaleesta Saarenmaan valssi,
jonka on sanoittanut Debora Vaarandi ja suomentanut
Viron radion suomenkielinen toimitus.

Sitaatti s. 227 kappaleesta Väliaikainen,
jonka on sanoittanut Tatu Pekkarinen.

Sitaatti s. 229 Suvivirrestä, jonka ensimmäisen
suomennoksen teki Erik Cajander.

© Hanna Velling ja Bazar Kustannus 2023
Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

ISBN 978-952-376-950-2

Taitto: Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale
Painettu EU:ssa

LUKU 1

Suvi Sademaa käveli käytävää pitkin kohti laskusiltaa ja laivaa. Taakse jäi aurinkoinen Tukholma. Carola Häggkvist lauloi vanhassa hitissään ”Det regnar här i Stockholm idag...”, mutta Suvin kokemus oli, että ruotsalaiset saivat kylpeä aina auringonsäteissä. Hänen päivänsä kaupungissa oli ollut piristävä, vaikkei risteily muuten ollutkaan mennyt suunnitelmien mukaan. Suvin ystävä Tytti oli sairastunut angiinaan eikä ollut päässyt lähtemään matkalle. Se tietysti harmitti Suvia, sillä hänellä ei oikeastaan ollut ketään muutakaan ystävää tai läheistä, jonka kanssa hän olisi halunnut matkustaa. Niinpä hän oli risteilyllä yksin.

Suvi oli lähtenyt aamulla liikkeelle heti laivan saavuttua satamaan. Hän nautti ihmisten tarkkailusta, ja siihen Tukholma oli oivaa maaperää. Kaupungin paras tukikohta oli ravintola keskellä Norrmalmstorgia. Ravintolan toisesta kerroksesta Suvi oli tottunut tähystämään tyylikkäitä tukholmalaisia ja oli aina pian kärryillä siitä, mikä kulloinkin oli oikea lahkeenleveys, suosituin vaatemerkki tai tapa vääntää hiukset laineille. Mikä tahansa olikin tuorein muotitrendi, se kelpasi kaikille, jos vain kruunut riittivät. Helsingissä hihdettiin hiukan

perässä suuren maailman tuulista, mutta ihmisten tyyli oli yksilöllisempää. Suvi ei ollut nähnyt monellakaan ruotsalaisnaisella yhtä lyhyttä kampausta kuin hänellä oli juuri nyt, vaikka hänen hiusmallinsa oli ollut kampaamolehden kannessa.

Tällä kertaa Suvi oli ravintolan sijaan valinnut viihtyisän kahvilan Östermalmilta. Hän oli istunut rauhassa, tehnyt havaintoja ihmisten tyylistä ja pukeutumisesta ja sepittänyt miellesään näille tarinoita, keitä he olivat, minne menivät ja miksi. Hän keksi ohikulkijoille ja kahvila-asiakkaille ammatteja, perheitä ja henkilöhistoriaa. Tätä ihmisten profilointia hän oli harrastanut jo lapsena. Mielikuvitus teki tylsästä mielenkiintoista ja arkisesta erikoista. Näiden mietteiden parissa Suvi ei ollut yksinäinen, eikä hänen elämänsä tuntunut tyhjältä. Ainakaan kovin usein. Kahvilassa istuessaan hän oli myös huomannut viehättävän kivijalkakaupan ja tehnyt siellä muutamia tarkoin harkittuja ostoksia. Sitten hän oli palannut laivaan.

Laivan sisäänkäynnin kohdalla yhtiön maskottihahmot vilkuttivat karvaisissa kostyymeissään matkustajille. Lapset rynnivät halaamaan otuksia. Paljettitakkiin ja silinterihattuun pukeutunut taikuri ojensi lapsille tarra-arkkeja. Kun Suvi yritti kulkea seurueen ohi mahdollisimman nopeasti, taikuri kääntyi häntä kohti hymyillen ja iski vaivihkaa silmää. Mitä ihmettä, miten tuollaisessa työssä oleva henkilö saattoi flirttailla matkustajille! Vai tunsivatko he toisensa jostain? Suvi jäi hämmennyneenä katsomaan miehen perään. Se oli virheliike. Hän ei huomannut itseään lähestyvää valtavaa häkkikärryä, joka oli täynnä pyyhkeitä ja lakanoita. Törmäyksen voimasta Suvi kaatui rähmälleen laivan keskikäytävälle ja kaikki hänen ostoksensa levisivät pitkin parkettia.

Jos kyseessä olisi ollut Tytin ostoskassi, muut matkustajat olisivat nyt saaneet väistellä korkokenkiä, ruotsalaisen Daisy Beauty -lehden suosittelemia meikkejä ja sellaisten ketjuliikkeiden vaatteita, joita ei ollut vielä Suomessa. Mutta Suvin ostokset olivat toista maata. Lattialla lojui kolme pakettia Bröd & Saltin kardemummakeksejä, kaksi pussillista värikkäitä TePe-hammasharjoja, silmälasien puhdistussuihke sekä monenkirjava valikoima siivoustarvikkeita. Nolona Suvi alkoi keräillä tavaroita takaisin kankaisiin kestokasseihin.

”Tämä taitaa olla sinun”, pehmeä ääni Suvin takana sanoi, ja joku mies ojensi lemmikinsinisen siivousliinan hänelle. Jossain romanttisessa komediassa mies olisi ojentanut Suville kangasnenäliinan tai jonkin pitsisen pienen alusvaatteen, mutta nyt miehen kädessä oli todellakin puolinihkeä mikrokuituliina. Suvi rakasti siivoamista ja oli ilokseen löytänyt Tukholmasta siivoustarvikkeiden erikoisliikkeen, jossa oli viettänyt toista tuntia valitsemassa itselleen mieluisia hankintoja. Hän oli ostanut eriväristen siivousliinojen lisäksi kukalliset kumihansikkaat ja laventelilta tuoksuva puhdistusainetta, jota ei ollut koskaan nähnyt Suomessa tai verkko-kaupoissa.

”Kiitos”, Suvi sanoi nolona ja laittoi liinan kassiin muiden ostotensa seuraksi.

”Eihän sattunut?” mies kysyi.

”Ei, kaikki kunnossa”, Suvi valehteli, sillä polvia ja toista kyynärpäätä pakotti ikävästi. Tämä olisi ollut loistava tilaisuus heittäytyä avuttomaksi ja hyttiin talutettavaksi. Vaikka hän ei ollutkaan leffan sankaritar, sinisilmäinen mies oli laittoiman komea ja ystävällinen. Mies hymyili ja pyyhkäisi otsalleen valahtaneen tumman hiuskiehkurun pois. Miehen tukka

oli sellainen, johon olisi ollut taivaallista upottaa sormet ja antaa niiden kulkea pitkin kallonpohjaa.

”No hyvä. Mukavaa matkaa”, mies sanoi ja lähti kulkemaan laivan promenadia kohti toisia hissejä. Jos mies ei olisi puhunut selkosuomea, Suvi olisi voinut lyödä vetoa, että tuollainen komistus oli ruotsalainen. Suvia suorastaan harmitti, etteivät he olleet kohdanneet jo menomatalla, jos mies oli yleensä edes ollut laivassa. Mutta eipä Suvi ollut nähnyt menomatalla juuri ketään muutakaan, sillä hän oli syönyt päivällisen varhain ja viettänyt iltaa hytissä lukemassa.

Joku laivan henkilökuntaan kuuluva läksytti kärryä työnäntä miestä ja tuli sitten Suvin luo huolestuneen näköisenä.

”Onneksi ei käynyt pahemmin. Laivapesulan pitäisi hakea pyykit jo aamupäivällä, mutta nyt oli jotain sählinkiä aika-tauluissa. Pahoittelut vielä yhtiömme puolesta. Tässä sinulle drinkkilippu laastariksi mielipahalle”, sanoi henkilö, jonka rinnuksen kyltti nimesi risteilyisännäksi.

”Omaa syytäni. Mä en katsonut eteeni”, Suvi sanoi ja lähti hyttiin tutkimaan, tarvitsiko myös oikeaa laastaria.

Suvi oli halunnut ikkunan merelle ja sen myös saanut. Hän oli aina nauttinut meren läheisyydestä. Meressä oli jotain arvaamatonta ja samalla rauhoittavaa. Kun Suvi oli ollut pieni, mummo oli vienyt hänet toisinaan retkelle Helsingin merenrannoille. Heillä oli aina eväät mukana ja kotimatalla sileitä kiviä taskuissaan. Joskus he maalasivat kivistä leppäkerttuja tai joulutonttuja. Mummo oli opettanut, miten parhaat lahjat syntyivät.

Hytti oli juuri niin siistissä kunnossa kuin millaiseksi Suvi oli jättänyt sen aamulla. Vaihtovaatteet oli aseteltu pienen

vaatekomeron henkareille ja hyllyille hyvään järjestykseen. Pöydällä oli sievässä rivissä matkapäiväkirja ja Suvin lempikynä, kirja, nenäliinapaketti, D-vitamiinipurkki ja käsirasva. Jos joku ventovieras olisi arvuutellut, minkä ikäinen ihminen majaili hytissä, hän olisi todennäköisesti veikannut Suvin iän ja siviilisäädyn väärin. Suvi oli kolmekymppinen sinkku. Suvi myönsi itsekin olevansa hiukan konservatiivinen ja kaavoihinsa kangistunut, mutta se oli hänen tapansa elää. Hän nautti siitä, että asiat ja esineet olivat järjestyksessä. Siitä tuli turvallinen ja hyvä olo.

Laivan keskusradion kaiuttimista pärähti yhtiön omiman vanhan ranskalaisiskelmän pätkä. Jingleä seurasi yleisten tiedotteiden sarja ja kooste illan ohjelmasta.

”Hei kaikki lapset ja lapsenmieliset, juuri nyt taikuri Köpi tekee hauskoja silmäkääntötemppeja laivan kannella seitsemän...”

Vai silmäkääntötemppeja! Mokokakin vilkkusilmä taikuri! Tuon taikurin maagiseen vaikutuspiiriin Suvi ei menisi telomaan itseään enää uudelleen.

Suvi halusi käydä suihkussa ennen illallista ja huuhtoa kaupungin pölyt pois. Hiukset olivat puhtaat, joten hän laittoi uuden kampauksensa suojaksi kertakäyttöisen suihkumyssyn. Juuri ennen matkaa leikattu lyhyt tukka miellytti häntä edelleen. Vaaleat raidat piristivät Suvin hiekanväristä omaa kuontaloa.

Juuri kun Suvi oli astumaisillaan suihkuverhon taakse, hän äkkäsi tumman juovan suihkunurkkauksen lattian ja seinän liittymäkohdassa. Se oli haasteellinen kohta kotonakin, eikä ihme, jos se jäi huomaamatta laivasiivoojalta, joka sai käyttää

vain muutaman minuutin yhden hytin siistimiseen. Partavaahto olisi ollut loistava tehoaine, mutta sitä Suvilla ei ollut mukana. Sitten hän muisti, että kylpyhuoneen pienessä korissa oli pussissa kertakäyttöpartahöylä ja parranajoon tarkoitettu voide. Suvi levitti voidetta tumman juovan päälle ja jätti sen hetkeksi vaikuttamaan. Hän harjasi sen pois kertakäyttöhammasharjalla, joka oli myös laivayhtiön lahja.

Lämmin suihku höyrysti pienen kylpyhuoneen peilin. Suvi huomasi, että joku oli piirtänyt peiliin sydämen, jonka höyry toi esiin. Sydän ei ollut suuri, mutta ikävästi hänen mittaisensa ihmisen näkökentän kohdalla. Hän suihkautti sydämelle juuri ostamaansa silmälasille tarkoitettua puhdistusainetta ja pyyhki kohdan kasvopaperilla, joka kuului hyttiluokan vakiovarusteisiin. Nyt entisen sydäntahran kohdalla oli muuta peiliä kirkkaampi laikku. Hän näki itsensä laikun keskellä kertakäyttösuihkumyssä hiuksissaan. Kuvajaisessa oli samalla kuin kaksi Suvia, suihkumyssiinen kylpijä ja toinen hahmo, jolla oli hiuksissaan jokin pitsipäähine. Tämä sadunomainen näkymä muistutti häntä nukesta, jonka hän oli nähnyt vuosia sitten Lontoossa, samana au pair -vuonna, jolloin hän oli tutustunut Tyttiin.

He olivat lähteneet Tytin kanssa tuliaisostoksille Covent Gardeniin viikkoa ennen kotiinpaluutaan. Lahjavarakaupan ikkunassa oli ollut barbin kokoinen, mutta mittasuhteiltaan luonnollisemman näköinen nukke, jolla oli päällään farkut ja ruutupaita. Nukke piteli edessään juh lamekkoa aivan kuten elävät ihmiset mallasivat vaatekaupoissa. Nukke mekkoineen heijastui peiliin, ja näytti siltä kuin nukella olisi ollut mekko päällään. Suvi oli jäänyt haltioituneena tuijottamaan tuota

prinsessasatua imitoivaa asetelmaa, nukkea ja peiliä, mutta Tytti oli patistanut Suvin seuraavaan kauppaan.

Nukke ei jättänyt Suvia rauhaan, joten hän oli palannut Covent Gardeniin vielä päivää ennen kotimatkaa Suomeen. Hän olisi halunnut ostaa nukken itselleen. Se olisi ollut se barbi, jonka äiti oli kerta toisensa jälkeen luvannut ostaa hänelle syntymäpäivälahjaksi, joululahjaksi, kympintytönlahjaksi, kiltintytönlahjaksi ja silti valinnut rahalleen aina muuta käyttöä.

Suvi oli saanut harmikseen todeta, että lahjatavarakauppa oli kiinni eikä nukke ollut enää ikkunassa. Mutta nukesta oli jäänyt muisto, joka putkahti toisinaan uniin ja nyt peilin pinnalle. Suvista tuntui, että hän oli tuo nukke. Hän oli jotain hyvin arkista, tavallista ja harmaata, mutta kuitenkin jotain, mikä säteili, kun maltoi katsoa tarkkaan ja oikeasta kulmasta.

Suvi suihkautti puhdistusnestettä reilusti koko peilin pinnalle ja jatkoi pyyhkimistä.

”Noin. Nyt näyttää hyvältä”, hän sanoi peilikuvalleen ja väläytti itselleen hymyn, sellaisen hymyn, joka oli itsenäisen, yksin matkustavan ja seikkailuja rakastavan perushymy. Juuri sellainen ihminen Suvikin halusi olla.

Suvi hymähti siivousinnolleen. Joku romantikko olisi ehkä piirtänyt huulikiillolla sydämen vahvemmin esiin ja tehnyt loitsuja laivaromanssin hyväksi. Mutta hän ei, hän oli käytännöllinen ihminen, joka kuurasi kaakelit ja pyyhki peilit kirikkaiksi.

Kun Suvi oli pukeutunut ja tehnyt kevyen meikin, hän selasi hetken tax free -luetteloa ja päätti suunnata tuliaisostoksille. Hän oli luvannut ostaa Tytille Baileys-pullon ja pussillisen ruotsalaista salmiakkia, jossa oli apinan kuva. He eivät kumpikaan

muistaneet makeisen nimeä, mutta tiesivät tasan tarkkaan, mistä salmiakista oli kyse. Ehkä hän hankkisi itselleen uuden huulikiillon, jos vaikka innostuisikin maalaamaan sydämiä peileihin tai suutelemaan uusia tuttavuuksia.

Laivaromanssin ajatteleminen toi Suvin mieleen muiston yhdestä Tytin kanssa vuosia sitten tehdystä risteilystä. Tytillä oli ollut paluumatkalla vauhti päällä, ja hän oli päätenyt laivan diskosta jatkoille vieraaseen hyttiin, kun Suvi oli jo kömpinyt nukkumaan. Aamulla Tytti oli tullut hiukan nolona ja erittäin huonovointisena omaan hyttiin ja kertonut sammuneensa jonkun kainaloon. Siitä oli jo vuosia ja Tyttikin rauhoittunut parisuhteeseen Timpan kanssa.

Shoppailun jälkeen Suvi halusi viedä ostokset hyttiin ennen illalliselle menemistä. Hän pysähtyi laivan promenadilla vielä lehtitelineen eteen siltä varalta, että löytäisi jotain mielenkiintoista luettavaa.

Älä pakkaa turhaa – vinkit toimivaan matkapuvustoon! luki naistenlehden kannessa. Suvi etsi lehdestä kanteen nostetun artikkelin. Siinä oli ohjeita erilaisten matkojen vaatetukseen, montako alaosaa ja yläosaa, millaisia asusteita ja kenkiä kannatti ottaa mukaan. Vinkit elämän eri osa-alueille kiehtoivat Suvia. Hänellä oli oma matkalle mukaan otettavien asioiden lista, jonka hän kävi läpi aina ennen pakkaamista. Ehkä lehtijutusta voisi saada lisää inspiraatiota, Suvi mietti ja syventyi katsomaan kuvia asukokonaisuuksista.

”Lehdet on tarkoitettu ostettaviksi ja sitten vasta luettaviksi”, ääni Suvin selän takana sanoi ja sai hänet säpsähtämään.

”Niin tietysti... Mä ostan tämän”, hän sanoi nolona myyjälle.

Suvi tilasi itselleen ruokajuomaksi lasin kuohuviiniä laivan kalaravintolassa. Hänellä oli rauhallinen nurkkapöytä, josta näki kaikki ravintolaan tulevat ihmiset. Hän toivoi kovasti, että myös komea tuuheatukkainen mies saapuisi paikalle. Hän voisi kiittää miestä uudelleen ja kertoa, ettei ollut satuttanut itseään pahemmin. Sitten hän kysyisi mukamas spontaanisti, saisiko tarjota miehelle vielä lasillisen jossain laivan baarissa, koska tämä oli ollut niin avulias.

Suvin annos, lohta ja tillissä paistettua meriravunpyrstöä, oli herkullinen, mutta keskustelu miehen kanssa jäi vain mielikuvitteluksi ja illallinen yksinäiseksi. Suvi ei välittänyt jälkiruoasta, mutta päätti käyttää saamansa drinkkikupongin. Hänhän voisi mennä nauttimaan Irish coffeen keulabaariin. Mutta kuponki ei ollut Suvin laukussa. Ehkä se oli merkki, että hänen oli aika mennä jo hyttiin.

Hytissä Suvi muisti ostamansa lehden. Hän tutki matka-vaatejuttua, jossa oli omat asukokonaisuutensa viikonloppumatkalle, kaupunkilomalle ja etelän lämpöön. Juttu oli mielenkiintoinen, mutta sai Suvin lopulta alakuloiseksi. Minne hän matkustaisi seuraavaksi ja kenen kanssa? Ehkä hänen kaltaisensa ihmisen ei kannattanut haaveilla suuremmista seikkailuista, jos hän ei kerran saanut suutaan auki oikealla hetkellä edes silloin, kun siihen oli tilaisuus.

Hän alkoi selata lehteä, ja eräs toinen juttu kiinnitti hänen huomionsa. *Milloin on aika tehdä elämänmuutos?* kysyttiin otsikossa. Jutussa tv:stä tuttu psykologi ja tunnettu elämäntapavalmentaja antoivat neuvoja elämälleen uutta suuntaa haluaville.

Suvilla oli taipumus pysyä tutuissa ja turvallisissa tavoissa, paikoissa ja ihmissuhteissa. Analyysiin hän ei tarvinnut

psykologia, sillä hän tiesi, että lapsuuden kokemuksilla oli vaikutuksensa. Mutta voisiko hän olla jo pikkuhiljaa rohkeampi? Voisiko hän tehdä jotain elämälleen, jonka tähtihetki tuntui olevan yksin suoritettu Ruotsin-risteily? *Muutos on mahdollisuus!* luki jutun lopussa.

Suvi söi aamiaista laivan hiukan paremmasta noutobuffetista. Helsinkiin saapuminen ei ollut niin hohdokasta kuin Tukholman saaristo huviloineen, mutta Suvi oli tyytyväinen, että oli onnistunut saamaan ikkunapöydän.

Suvi tunsi, että viereisessä pöydässä yksin aamiaista nauttiva mies tuijotti häntä. Hän vilkaisi miestä ja tunnisti paksut tummat hiukset ja syvänsiniset silmät. Mies nyökkäsi ja hymyili Suville. Juuri kun Suvi oli aikeissa aloittaa kalaravintolassa suunnittelemansa keskustelun, kovaääninen kaksikko lähestyi heitä.

”Katos, äijä on täällä jo aamiaistreffeillä!” toinen miehistä naljaili.

”Mihin te Pekun jätitte?” sinisilmä kysyi miehiltä.

”Sillä meni vähän myöhään eilen, mutta eiköhän me saada se satamaan.”

”Toivottavasti. Huomenna on duunipäivä ja ylihuomenna presentaatio. Jos saan muistuttaa, tämän matkan tarkoitus oli tehdä havaintoja luovaa ratkaisua tukemaan”, sinisilmä sanoi kavereilleen ystävällisesti, mutta painokkaasti.

”Chillaa Tume. Mä tarvitsen nyt kahvia”, toinen miehistä sanoi ja istahti pöytään.

Tässä kohtaa Suvi poistui paikalta. Yksin matkustamisessa oli todellakin puolensa, ei tarvinnut hävetä kenenkään noloa käytöstä. Hän oli huomannut, että matkalla tutustui toisen

ihmisen ominaisuuksiin paremmin kuin tavallisessa arjessa. Vieraalla maaperällä ja yllättävissä tilanteissa ihmisistä kuoriutui esiin jotain, minkä he osasivat kätkeä muissa olosuhteissa. Yksin matkustaja oli turvassa kaikelta muiden ihmisten aiheuttamalta hankaluudelta, mutta yksin oli todellakin yksin. Pitäisikö hänenkin uskaltaa rohkeammin tutustua ihmisiin? Sitä Suvi pohti itsekseen, kun hän käveli laivan kauppojen ohi, joissa pariskunnat ja perheet, iloiset ja äänekkäät seurueet, tekivät vielä viime hetken ostoksiaan. Suvista tuntui, että hän oli ainut yksin matkustava koko aluksella.

Hyttiin päästyään Suvi varmisti, että oli pakannut kaiken. Sitten hän asettui hytin ikkunalaudalle tähyttämään ja odottamaan satamaan saapumista. Univormupukuisten siivoojien armeija käveli pitkin putkea ja tuli laivaan sisään jo ennen kuin yksikään matkustaja pääsi ulos. Siivoojat olivat ylväitä ja upeita. Suvi löi vetoa itsensä kanssa siitä, kuka siivoojista koputtaisi juuri hänen hyttinsä oveen, olisiko se nainen, jolla oli leiskuvan punainen tukka, vai vikkellästi liikkuva nuori mies. Vai kenties hiukan vanhempi mies, jolla oli komea kalju ja harmaantuneet kulmakarvat? Hän päätyi vikkellään nuorukaiseen. Kun hytin oveen lopulta koputettiin, Suvi avasi oven tummalle naiselle. Veikkaus meni pieleen, mutta sillä ei ollut väliä.

”Hei! Viikkasin käyttämäni lakanat ja pyyhkeet sen sängyn päälle, jossa nukuin. Muut vuoteet ovat koskemattomia. Jos tuosta keskilattialta ihan vähän vielä imuroit. Muuten täällä on valmista”, Suvi sanoi naiselle ystävällisesti ja hymyili vielä kaupan päälle.

Siivooja katsoi häntä hölmistyneenä. Ehkä nainen ei ymmärtänyt sanaakaan tai hän piti Suvia täysin kahjona. Suvi veti matkalaukun perässään laivan käytävälle ja suuntasi hisseille.

Mielessään hän listasi: upea päivä Tukholmassa, paljon hienoita hankintoja, kaksi mustelmaa polvessa, yksi komea hymyilevä mies, yksi salainen siivoussessio, nolla laivaromanssia, tuokio pohdintaa elämänmuutostarpeesta.

LUKU 2

Aamuaurinko kultasi Suvin kotikulmien kadut Helsingin Herttoniemessä, ja ilmassa oli vielä aavistus loppukesän lämpöä. Puiden lehdet olivat aloittaneet hiljalleen värinvaihdon syyssezonkiin. Kaikki pienet häivähdykset vuodenajoista ja luonnosta saivat Suvin yleensä hyvälle tuulelle. Nyt aamu tuntui vaikealta.

Suvi oli toivonut, että pieni lomamatka olisi piristänyt häntä hiukan enemmän ja saanut arjen näyttämään valoisamalta. Olihan risteilyssä ollut hetkensä, mutta jotenkin kaikki taas latistui, kun hän istahti aamumetroon vakipaikalleen. Edessä oli vielä bussimatka työpaikalle, toimistotarvikkeita ja liikelahjoja myyvään yritykseen. Tämä sama rutiini toistui jokaisen työpäivän aamuna ja iltapäivällä toiseen suuntaan. Suvi istui usein kuulokkeet korvissa, mutta oli ennemminkin kuuntelevinaan. Mielenkiintoisempaa oli tarkkailla ihmisiä ja keksiä heille jännittävät elämät, jännittävämmät kuin Suvin oma elämä oli. Sinä aamuna hän kuitenkin suuntasi ajatuksensa työhön. Ensimmäistä kertaa elämässään hän kyseenalaisti oman työnantajansa tarpeellisuuden universumissa. Ehkä liikelahjojakin tarvittiin, siis logoilla varustettuja lippalakkeja, kelluvia pullonavaajia ja nahkakantisia muistikirjoja, mutta

juuri nyt koko toimiala tuntui Suvista hiukan turhanpäiväiseltä. Oma työtään toimistosihteerinä hän olisi voinut tehdä käytännössä missä tahansa yrityksessä. Tärkeintähän oli saada asiat soljumaan niin, että muilla oli mahdollisimman helppoa. Kun kaikki sujui, Suvi oli huomaamaton. Tavallaan hänen tehtävänsä oli tehdä itsestään näkymätön. Voisiko joku muu työ antaa enemmän myös hänelle itselleen? Voisiko hän tehdä jotain näkyvää, niin että päivät olisivat merkityksellisiä, tuntuisivat sielun sopukoissa ja sydämessä asti?

Lehtijuttu elämänmuutoksen tekemisestä pyöri Suvin ajatuksissa. Juttuun haastateltu psykologi oli todennut, että muutosten kanssa ei kannattanut hötkyillä, vaan oli parempi kuunnella itseään ja puntaroida muutostarvetta, sen tarjoamia mahdollisuuksia ja ennen kaikkea vaikutuksia. Valmentajalla oli puolestaan reippaampi ote asiaan. Hän vakuutti, että ihminen kyllä itse tiesi, kun oli muutoksen aika. Piti vain tarttua hetkeen. Mennä rohkeasti kohti, niin kaikki kääntyi parhain päin.

Suvi oli ehkä enemmän kuulostelemaa sorttia. Mutta oliko hän liian varovainen? Eikö hän kaivannut muutosta juuri siihen ominaisuuteensa? Niin tai näin, lehtijuttu oli saanut jotain liikkeelle hänessäkin. Ehkä se jokin oli vain odottanut sopivaa sysäystä päästäkseen käyntiin. Sysäys oli ollut yksinäinen risiteily, jolla olisi voinut tapahtua vaikka mitä ihanaa, mutta suurimman nautinnon olivat tuoneet siivoustarvikkeiden ostaminen, oman hytin siistiminen ja laivaromanssista haaveilu. Mitä tämä kaikki merkitsi, siitä Suvi halusi ottaa selvää.

Suvi oli ollut Erkin tarvike Oy:ssä toimistosihteerinä yli neljä vuotta. Nykyisin yritystä luotsasi jo edesmenneen Erkin tytär Ulla.

”Hei, sulla on uusi hiuslookki! Näyttää kivalta”, Ulla huikaskasi työpöytänsä takaa Suville. ”Ostitko ton mekonkin Tukholmasta? Roosa sopii sulle hyvin. Mä näyttäisin siinä ihan haamulta.”

”Tämä onkin näkymättömyysmekko, jolla voi hävitä tapettiin”, Suvi vastasi ilkkurisesti kuin jatkoksi aiemmille ajatuksilleen. Ulla tuijotti Suvia hölmistyneenä, ja Suvi tajusi kuulostavansa tavallista kipakammalta. Hän palasi nopeasti asialinjalle.

”Vanha mekko. Ostin nyt vain tarpeellisia juttuja kotiin ja tietty vähän herkkuja. Vien tuliaissuklaan taukotilaan, niin saatte suut makeiksi viikkopalaverissa. Miten sun viikonloppu meni?”

”Me oltiin landella. Jumina valittaa, etten mä ole koskaan himassa ja jos olenkin, teen duunia. Se on siinä ihan oikeassa. Mutta landella meillä on sopimus, että läppäri pysyy kiinni ja katse luonnossa tai ainakin kumppanissa”, Ulla sanoi.

Ulla ja Jumina olivat olleet yhdessä jo useamman vuoden. Ulla painoi duunia, ja Jumina tuki taustalla. Juminalla itsellään oli säännöllinen päivätyö lastenhoitajana, joten hän sai tehdä kotityöt ja vetää perinteisen vaimon roolin, kuten Ulla joskus vitsaili. Ullan huoneentaulussa lukikin: *Jokaisen menestyvän naisen takana on nainen*. Taulu tuskin olisi ollut seinällä, jos Erkki, Ullan isä, olisi ollut vielä hengissä. Ulla ei olisi koskaan isänsä elinaikana voinut esitellä työkavereilleen nykyistä avopuolisoaan. Tilannetta ei Erkin silmissä olisi keventänyt se, että Juminan isä oli kotoisin Marokosta. Sen verran vanhan liiton miehiä Erkki oli ollut. Hänen maailmassaan vain eri sukupuolta olevat ja samaa kalpeutta edustavat saivat elää pariskuntana. Onneksi maailma muuttui hissukseen.

KAAOKSEN KESYTYSTÄ JA SYDÄMEN SYVÄPUHDISTUSTA

#hyvänmielenkirjat

Suvi Sademaa rakastaa kahta asiaa: siivoamista ja onnellisia elämäntarinoita. Suututettuaan työpaikkansa siivoojan hän päättää iskeä kaksi kärpystä, ilon ja hyödyn, yhdellä pölyrtin huiskauksella ja pestautuu illoiksi siivoustöihin.

Tyhjiä toimistoja mopatessa pöydille jätetyistä tavaroistakehräytyy Suvin mielessä monta onnellista elämäntarinaa. Kun Suvi lopulta päätyy perustamaan oman yrityksen ja siistimään ja järjestämään myös koteja, hän tulee sukeltaneeksi päistikkaa asiakkaidensa oikeisiin elämäntarinoihin, heidän mutkikkaaseen arkeensa. Vaan mahtuuko Suvin oma tarina sydämen asioineen näihin koteihin? Edes siihen yhteen, jossa on yleensä paikalla vain janoinen rahapuu?

Hanna Velling tunnetaan ihmissuhteita kuvaavista romaaneistaan, ja tällä kertaa tarinassa mukana on aimo annos hyvää mieltä ja tolkun järjestystä, joka toisinaan kääntyy suloisesti solmuun.

9 789523 769502

K

ISBN 978-952-376-950-2 • 84.2 • bazarkustannus.fi
Kannen suunnittelu: Tiia Javanainen / Purotie Design